

ת"פ 36448/02/17 - מדינת ישראל נגד ר ז

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 36448-02-17 מדינת ישראל נ' ז
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ר ז

הכרעת דין

פתח דבר

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 368 ו' (א') בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום, אמו של הנאשם, המתלוננת, ילידת 1941 והשניים התגוררו בתקופה הרלבנטית בביתה של האם ברחוב *** בפתח תקווה.

ביום 14.2.17, התווכחו הנאשם והמתלוננת על רקע דרישת הנאשם מהמתלוננת כי תדאג לו לתשלומי שכר דירה על מנת שיוכל לעזוב את הבית, ונוכח עמדת המתלוננת כי על הנאשם לפרנס את עצמו. בנסיבות אלו, סטר הנאשם למתלוננת וגרם לה לסימן אדום בעינה השמאלית.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, אם כי אישר את קיומו של ויכוח בין השניים. למעשה אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם פגע באמצעות ידו בעינה של אמו וגרם לה לחבלה בארוע הנדון, ולפיכך המחלוקת מתמקדת בשאלה האם נעשה המעשה במכוון אם לאו, נוכח טענת הנאשם כי לא סטר לאמו אלא פגע בה באצבעו בטעות.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, ובראשן את עדויות המתלוננת והנאשם, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקיי.

עדת התביעה העיקרית הינה המתלוננת, אמו של הנאשם, בת 75, המתגוררת בהוסטל בכתובת המצוינת בכתב

האישום.

יאמר כבר עתה כי האם, שאינה דוברת השפה העברית, הוכרזה כעדה עוינת לאחר שגרסתה בפני סתרה את עיקרי דבריה במשטרה, משלמעשה אימצה בפני את גרסת בנה, הנאשם, וטענה כי המכה אותה קיבלה מבנה נעשתה בטעות.

במשטרה מסרה המתלוננת (ת/1), ב- 15.2.17, יום למחרת הארוע, כי היא מתגוררת עם בנה שאינו עובד ונתמך על ידה בכל. אשר לארוע הנדון סיפרה כי יום קודם לכן בערב, שהו השניים לבדם בבית והתפתח ביניהם ויכוח על רקע העובדה שהיא ובנה הגדול צריכים לדאוג לנאשם, לפרנסו ולמצוא לו עבודה.

האם מסרה כי הנאשם דרש ממנה לדאוג לו לשכר דירה, שכן אינו רוצה להתגורר עמה. היא השיבה לו כי הוא יכול לעזוב ולשכור דירה לבדו, ואולם הוא אמר לה שאין לו כסף. או אז, החלה לצעוק ולהגיד לו שאינה יכולה לדאוג לו וכי אם הוא רוצה לשכור דירה שיעשה כן. אז, לדבריה, נתן לה הנאשם סטירה.

משנשאלה כיצד נתן לה את הסטירה, השיבה כי אינה זוכרת עם איזו יד, אולם השיבה כי באמצעות ידו הפתוחה פגע בעינה השמאלית. היא ציינה כי לא הלכה לטיפול רפואי וכי לא הזמינה נידת במועד הארוע שכן היא מרחמת עליו.

האם נשאלה אם סיפרה לזינה (מנהלת ההוסטל בו היא מתגוררת), שהיא מפחדת להיכנס לביתה, ואישרה כי אכן אמרה לזינה את הדברים. כן הוסיפה כי הנאשם איים עליה בעבר, אולם זו הפעם הראשונה בה הכה אותה. כשנשאלה אם היא מודעת לזכותה להוציא צו הגנה, השיבה כי אינה רוצה לעשות כן, וכי היא אך מבקשת שיפחידו אותו.

לעומת דברים מפורשים אלו, מהם עולה כי המתלוננת הוכתה על ידי בנה, חסה עליו, ואינה מבקשת להזיק לו, בפני העידה המתלוננת כי ביום הארוע שוחחה עם הנאשם על חייו, שכן בתקופה הרלבנטית הוא לא עבד והיא אמרה לו שהוא חייב לעבוד. משנשאלה מדוע התפתח ויכוח ביניהם, השיבה כי הנאשם היה קצת עצבני, אך טענה כי הויכוח דמה לויכוח המתקיים בכל משפחה. לדבריה, במהלך הויכוח הנאשם הניף ידיים, במה שכינתה "ז'סטיקולציות" - דיבור תוך הנפת הידיים. היא טענה כי אין המדובר בתקיפה מכוונת, וכי **בטעות** פגע בעינה באופן שהותיר סימן - כאמור, בדומה לגרסת הנאשם אשר תפורט בהמשך. כל זאת שעה שהשניים ישבו על הספה זה לצד זה והתווכחו.

האם הוסיפה כי למחרת האירוע פגשה את מנהלת ההוסטל, וזו על דעת עצמה זימנה את המשטרה. לטענתה, היא נחקרה מבלי להבין על מה היא חותמת ומה נכתב בשמה. האם טענה כי בנה עצור כחצי שנה ללא סיבה וביקשה לשחררו, כשהוסיפה כי לא עשה דבר.

משנטען בפניה כי במשטרה מסרה שהנאשם סטר לה, השיבה כי לא אמרה את הדברים וכי המנהלת מסרה אותם.

עוד העידה בפני כי כאשר הגיעה המשטרה לאחר שהוזעקה על ידי המנהלת, השוטרים נכנסו מספר דקות אחריה אל הדירה, וכי א, חברתו של הנאשם, היתה באותה עת בחצר ההוסטל.

המתלוננת שללה את עדות השוטר אביחי עלאני, אשר העיד כי הוא קיבל ממנה את מפתח הדירה, שעה שהיא עצמה נותרה בקומת הכניסה, והכחישה את האמור בהודעתה, לפיה פחדה להיכנס אל הדירה.

כך גם טענה כי לא אמרה במשטרה שנמנעה מהזעקת המשטרה מאחר שהיא מרחמת על הנאשם.

בכל הנוגע לחבלתה, הרי שהוצגו לעדה תמונות החבלה בעין, והיא אישרה כי אכן מדובר בחבלה שנגרמה לה על ידי הנאשם. כן אישרה כי לאחר שהנאשם פגע בה הוא נתן לה קרח על מנת שתניח על מקום הפגיעה.

אשר לנסיבות עיכובו של הנאשם, יובהר כבר עתה כי רס"ב אביחי עלאני, המשמש בסיוור בתחנת פתח תקווה למעלה מ-20 שנים, העיד כי המשטרה נקראה לאירוע על ידי מנהלת ההוסטל אשר הצביעה בפני הסיירים על המתלוננת ואמרה להם כי בנה תקף אותה. המתלוננת נתנה להם את מפתח הדירה וכיוונה אותם אל המקום. הסייר העיד כי התרשם מאישה מפוחדת אשר לא רצתה לעלות לדירה בשל חששה מפני בנה, והוא תיעד את הדברים בדו"ח הפעולה.

כן העיד הסייר כי בדירה נכחה חברתו של הנאשם, א, וכי החברה התבקשה לצאת מהבית שכן הדירה שייכת לאמו של הנאשם.

אף אם אצא מנקודת הנחה כי כטענת ב"כ הנאשם, הסיירים שמעו את פרטי האירוע, ובכללם את הטענה שהמתלוננת חוששת מפני בנה, דרך מנהלת ההוסטל, שכן האם אינה מדברת עברית על בוריה, ולפיכך מדובר בעדות שמועה, הרי שמהימנה על"י עדות הסייר לפיה **התרשם באופן בלתי אמצעי מהמתלוננת כי היא מפוחדת**. כן מהימנה על"י עדותו כי המתלוננת המתונה בלובי עם מנהלת ההוסטל אף שבנה וחברתו נמצאו בדירה, התנהלות המתיישבת עם המסקנה כי המתלוננת חששה מפני בנה.

העד העיד בחקירה נגדית כי המתלוננת צולמה על ידי שותפו אשר אינו עד תביעה. **יחד עם זאת, יובהר כי כאמור אין חולק שהמתלוננת אכן נפגעה בעינה.** המתלוננת עצמה אישרה כי הפגיעה בעין מתועדת בתמונות שהוצגו בפניה (ת/4). כן יצוין בהקשר זה כי גם השוטרת שמרית לוי העידה כי המתלוננת הגיעה כשהיא עם חבורה מעל עינה, ואף הנאשם מאשר כי הסימן על עינה של אמו נגרם בשל המכה אותה נתן לה - לגרסתו בטעות.

ב"כ הנאשם טען כי מתן אמרת האם במשטרה לא הוכח כדין, שכן בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון, לא נכתבה ההודעה בשפה בה נגבתה, ולא תועדה בתיעוד חזותי או קולי. כן טען, כי אף אם יקבע כי ההודעה קבילה, הרי שנפגם משקלה.

בתשובה לטענות אלו העידה **רס"מ שמרית לוי**, כי משהובהר כי המתלוננת אינה דוברת את השפה העברית, ניתן היה לזמן מתורגמן ולפיכך להמתין המתנה ארוכה, או להסתייע בתרגום של אחד הסיירים או החוקרים. מאחר שנמצא סייר זמין בתחנה, ביקשה ממנו לסייע בתרגום חקירתה של העדה. זאת בין היתר, גם בהתחשב בכך שהחשוד היה מעוכב באותה עת.

העדה הבהירה כי הסייר תרגם את דבריה שלה למתלוננת, וכן את דברי המתלוננת אליה, שכן היא עצמה אינה דוברת השפה הרוסית ולפיכך לא הבינה באופן ישיר את דברי המתלוננת, והיא הקלידה את הדברים לאחר תרגומם ע"י הסייר.

כן העידה כי השורות הראשונות שנרשמו בהודעת המתלוננת נרשמו בעקבות שאלה פתוחה אל המתלוננת באשר לסיבת הגעתה למשטרה, אף שהשאלה עצמה לא נכתבה בהודעה. היא הבהירה כי כך נהוג לפתוח כל חקירה, ולשאלות הצדדים הבהירה העדה כי היא אינה חוקרת חשודים, ואינה משתמשת במערכת ה"ענבל" לתיעוד חקירות הנמצאת במשטרה.

מעדות השוטרת עלה כי היא אינה מכירה את פסיקת בית המשפט העליון הקובעת כי עדות תיכתב בשפתו של הנחקר. באשר להעדר תיעוד חזותי, העידה כי מאחר שאין המדובר בחקירה באזהרה, הרי שהדבר אינו מתחייב מחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002, המחייב תיעוד חזותי רק כאשר מדובר בחקירה באזהרה.

רס"ל רמי לכטר, המשמש כסייר בתחנת פתח תקווה, העיד כי התבקש לתרגם את חקירתה של המתלוננת, שכן הוא דובר רוסית כשפת אם, ולדבריו עושה שימוש בשפה בכל יום (אין חולק כי בהודעה נכתב כי העדות מתורגמת מעברית לרוסית ובחזרה על ידי העד). למען הסר ספק יובהר כי אין המדובר באחד הסיירים שהגיעו אל ההוסטל, ומעורבות עד זה בתיק התמצתה בתרגום חקירת האם בלבד.

בדומה לעדות השוטרת, העיד גם הסייר כי שמע את דברי המתלוננת ותירגמם לעברית, וכך גם תרגם את שאלות השוטרת לרוסית. הוא הבהיר כי אינו מכיר את המתלוננת ואת הנאשם, וכי תרגם את הדברים שאמרה לו המתלוננת ללא תוספות. כן העיד, בדומה לעדות השוטרת, כי השוטרת ביקשה ממנו תחילה לשאול את המתלוננת מה קרה, כך עשה ונרשמה תשובתה.

בע"פ 1746/00 בענין אנטולי ברילב נ' מדינת ישראל, הוטעם כי חובה לכתוב הודעות בשפת הנחקר, וכן הוטעם כי התעלמות המשטרה מהנחייה זו של בתי המשפט הינה חמורה. עם זאת, באותו מקרה לא פסל בית המשפט העליון את חקירת הנאשם, נוכח עדויות השוטרים בכל הנוגע לנסיבות גביית ההודעה ורישומה. נקבע כי אין הצדקה לפסול את ההודעה ולזכות את הנאשם, אך מאחר שההודעה לא נרשמה בשפת גבייתה.

בע"פ 3250/10 בענין פלוני, שב והדגיש בית המשפט העליון את החובה לתרגם באופן מדויק חקירתו של כל עד, כערובה לגילוי האמת. נקבע כי בהיעדר תרגום מדויק, עלולים אנו להחטיא את הבטחת זכויות הנחקרים, ובכלל זה את חקר האמת, והוטעם כי ככל שלא ניתן לגבות את ההודעה בשפת המקור, הרי שניתן להבטיח את מהימנות התרגום באמצעות תיעוד החקירה באמצעי חזותי או קולי.

נוכח דברים אלו, מצופה מהמשטרה להקפיד על תיעוד ההודעה וכתבייתה בשפה בה היא נגבית, באשר לכל עד, לא כל שכן כאשר מדובר בעדות העיקרית בתיק.

עם זאת, הרי שבנסיבות מקרה זה, אף אם אצא מנקודת הנחה כי נפל פגם בחקירת המתלוננת, מאחר שזו לא נכתבה בשפה בה נגבתה, היא נחתמה על ידי המתלוננת אף שזו לא הבינה על מה היא חותמת, ואף שלא נעשה תיעוד קולי או חזותי של החקירה, הרי שהן השוטרת והן המתורגמן העידו כי גביית ההודעה נעשתה כך שהשוטר תרגם את שאלות השוטרת לשפה הרוסית ואת תשובות המתלוננת לשפה העברית. שוכנעתי כי דברי העדה תורגמו באופן מדויק, ונותנת אני אמון בסוגיה זו בעדות שני השוטרים שהעידו בפניי.

אשר לטענות ב"כ הנאשם בכל הנוגע לביצוע התרגום באמצעות מתורגמן שהוא שוטר ולא באמצעות מתורגמן מטעם חברה חיצונית, הרי שאיני מוצאת פגם בכך, שעה שאת התרגום מבצע מי שדובר את השפה הרוסית ברמה של שפת אם.

השוטרת הסבירה כי פעמים רבות נאלצים להמתין שעות ארוכות להגעת מתורגמן מטעם החברה, וכן כי מדובר היה בחשוד מעוכב ולפיכך בדחיפות גדולה יותר לבצע את חקירת המתלוננת, שאינה צעירה. בנסיבות אלו, איני רואה פסול בכך שהתרגום יעשה באמצעות כוחותיה הפנימיים של המשטרה, שעה שמדובר כאמור בשוטר הדובר את השפה ברמה

של שפת אם.

נוכח דברים אלו ולאחר שבחנתי את מכלול הראיות והטענות בנוגע לגביית הודעת האם, מקבלת אני את טענות המאשימה לפיהן אין מקום לפסול את ההודעה, ונוכח מתן האמון בעדויות השוטרת והסייר ששימש כמתורגמן, אני מוצאת ליתן להודעה משקל מלא.

כאמור בפתח הדברים, גרסת הנאשם היתה למן ההתחלה כי הוא פגע באמו וגרם לה לחבלה בעינה, אולם הוא טען כי הדבר לא נעשה בכוונה (ר' נ/1 ות/3).

גם בחקירתו, ת/2, טען כי לא פגע באמו בכוונה, והסביר כי במסגרת ויכוח בנוגע לרצונו לעזוב את הדירה ולקושי שלו למצוא עבודה, הזיז את ידו, וכשאמו קמה ממקום מושבה פגע בה בטעות.

הנאשם ציין במשטרה כי לאחר שפגע באמו, אמר לאמו שיש לו מאסר על תנאי, ושלא התכוון לפגוע בה. כן ציין כי מרח קרם באזור המכה, וכי המכה נגרמה בשל מגע של אצבעו בעין ולא בשל סטירה.

בפניי העיד הנאשם כי הוא בן 40, גרוש ואב לילד. במהלך עדותו סטה הנאשם שוב ושוב מהאירוע בגינו הוא עומד לדין כשניסה לגלוש למחוזות רחוקים, ובהם אמו של בנו וכן יחסיו עם אחיו. הנאשם טען כי אחיו מתנהג כמו השטן ואף הרס את חייו, ובכלל זה הרס את יחסיו עם אשתו ובנו. זאת אף כי אין חולק שהאח כלל לא היה עד לאירוע הנדון.

כן טען כי זינה, מנהלת ההוסטל, אינה אוהבת אותו, שכן לדבריו עשתה דברים "לא כשרים" עם הדיירים, ובכלל זה לקחה מהם כסף ללא סיבה. לדבריו, אשר לא נתמכו בראיה כלשהי, הוא הזעיק בעבר את המשטרה בשל התנהלותה של זינה, ומאחר שזינה ידעה שהוא מודע למעשיה הלא כשרים, פעלה נגדו.

אשר לאירוע עצמו, הנאשם העיד כי ידע שאסור לו, ככל הנראה בהתאם לכללי ההוסטל, להתגורר עם אמו, וכי ביקש לעבור להתגורר עם חברתו ונזקק לכסף על מנת לשכור דירה. כן חזר הנאשם על עיקרי גרסתו במשטרה, ובכלל זה טען שבמהלך הויכוח קמה אמו, ואז פגע בעינה בטעות.

הנאשם טען כי אמו אמרה לו במהלך הויכוח ביניהם, שהיא רוצה לעזור לו אך אינה יודעת כיצד, וכן אישר את דברי אמו במשטרה כי כאשר ביקש ממנה כסף, האם השיבה לו כי עליו להשיג כסף לבד ככל שהוא רוצה לשכור דירה. אף שהנאשם אישר קיומו של ויכוח בינו לבין אמו, הרי שמשנשאל שוב אם היה ויכוח ביניהם השיב כי אינו יודע מה להגיד, וכי הסביר לאמו שקשה לו. הוא טען כי אינו זוכר את תגובת אמו לבקשתו לקבלת עזרה ממנה, ושוב ושוב הפנה להתנהלות אחיו, אף שכאמור אין חולק כי האח לא נכח כלל בדירה במהלך הויכוח.

כן אישר הנאשם כי היה בלחץ בעת השיחה עם אמו, שכן ביקש לעזוב את הדירה. לדבריו, נעשה קשה להתגורר בדירה עם א וואמו והשניים הרגישו "חנוקים".

לדבריו, לאחר הארוע יצאה האם לטייל, והוא ישב ושתה קפה עם א, כאשר לפתע הגיעה המשטרה.

הנאשם עומת בחקירה נגדית עם העובדה שפרטים רבים לגביהם העיד לא נכתבו בהודעתו במשטרה, וזאת אף שאישר כי הוא קורא עברית וחתם על ההודעה. כך, טען כי מסר בחקירה שא התגוררה אתו ועם אמו בדירה, וכי מנהלת

ההוסטל אינה אוהבת אותו. זאת אף שפרטים אלו לא נכתבו בהודעתו, ואף שגובה ההודעה נחקר בבית המשפט, ולא עומת עם הטענה כי נמסרו לו פרטים אלו וכי הוא בחר שלא להעלותם על הכתב.

כן עומת הנאשם עם הסתירה בין דבריו, לפיהם עבד - הן בביטחון והן בהספקת מוצרי חשמל, ולכן היה ברשותו כסף, לבין גרסת אמו לפיה לא עבד, אולם לא נתן תשובה ברורה לפער בין גרסאותיהם בשאלה בסיסית זו, הגם שלכאורה אין מקום לסתירה בין השניים בסוגיה זו.

בכל הנוגע להתנהלות האח, לא למותר לציין כי האח נכח באולם בית המשפט במהלך עדות האם, והתערב מספר פעמים בדברים, בנסותו לסייע לאמו לשכנע כי מאחר שהנאשם מדבר כשהוא מזיז את ידיו, הרי שפגע בה ללא כוונה (ע' 9 וע' 6).

סיכום ומסקנות

לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהעדים שהעידו בפניי, מוצאת אני להעדיף את גרסת האם במשטרה על פני עדותה הכבושה והסותרת בפניי.

אין ספק בלבי כי אלמלא היתה האם מוסרת תחילה למנהלת ההוסטל, ובהמשך לשוטרים שהגיעו אל ההוסטל, כי בנה סטר לה, לא היתה מגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ומתבקשת למסור את גרסתה באשר לארוע הנדון. בחינת ההודעה במשטרה מלמדת כי האם דייקה בתשובותיה, ודבריה נרשמו כפי שנמסרו. כך, היא השיבה כי אינה זוכרת באיזו יד הכה אותה הנאשם, הסבירה כי נמנעה מלהזמין את המשטרה ביום האירוע שכן ריחמה על בנה, וכי המנהלת היא שהזעיקה את המשטרה כאשר סיפרה לה למחרת על האירוע.

עדות הכבושה של המתלוננת בפניי, במסגרתה טענה כטענת בנה כי המכה ניתנה לה על ידי בנה בטעות, נעשתה תוך צמצום הפרטים שנכתבו מפיה בעת חקירתה במשטרה, והתרשמתי כי היא מנסה באופן ברור לפגום במהימנות האמור בהודעה. כך, כשטענה כי אינה זוכרת אם נכח מתורגמן בעת גביית ההודעה, הגם שאין חולק כי לא ניתן היה לגבות את הודעתה ללא מתורגמן שכן היא אינה מבינה עברית, וכך גם כאשר טענה באופן בלתי מהימן לחלוטין כי מנהלת ההוסטל הכתיבה את התוכן המפליל שנרשם מפיה, אף שהמנהלת כלל לא נכחה בתחנת המשטרה.

זאת ועוד, האם העידה בפניי כי נכחה בדירה בעת כניסת השוטרים, בניגוד לעדות השוטר כי הוא נכנס אל הדירה שעה שהמתלוננת ביקשה להישאר בקומת הקרקע. כן העידה המתלוננת כי חברתו של הנאשם, א, היתה בחצר בעת הגעת המשטרה, שעה שבהתאם לעדות השוטר נמצאה א בדירה. דומה כי עדותה של האם בכל הנוגע לנוכחותה של א בדירה נעשתה אף היא בנסיגה לגון על בנה וחברתו, נוכח האיסור על א להיות בדירה, איסור לגביו העיד הנאשם.

מכלול עדות האם מלמד על רצונה לגונן על בנה. כך גם עתירתה במהלך עדותה, שוב ושוב לשחרורו של הנאשם ממעצרו, וסימונה לו במהלך הדיון כי לא ידבר.

דברי האם במשטרה תארו ארוע נקודתי ללא מגמת העצמה, וכך גם עולה מעצם העובדה שהאם לא מיהרה להתלונן במשטרה, ואף כשהתלוננה, ביוזמת מנהלת ההוסטל, ביקשה אך להפחיד את הנאשם, ולא להזיק לו.

נוכח מכלול זה, מעדיפה אני את גרסת המתלוננת במשטרה על פני גרסתה הכבושה בפניי.

מנגד, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם. הנאשם, כאמור, ניסה לסטות שוב ושוב למחוזות שאינם ממן הענין, ובהם התנהלות אחיו ומנהלת ההוסטל. דבריו בפניי, פעמיים, כי לאחר הויכוח יצאה האם לקניות, וכשחזרה הגיעו השוטרים, אינם מתיישבים עם העובדה עליה אין חולק, כי המשטרה הוזעקה למקום רק יום לאחר האירוע ולא בסמוך להתרחשותו.

דבריו לאמו, כעולה מהודעתו במשטרה, כי יש לו "תנאי", מתיישבים עם נסיונו להניא את אמא מלמסור תלונו אודות שהתרחש, ועם נסיונה לגונן עליו בפניי. התערבות אחיו בנעשה בדיון, כאמור במטרה ברורה לסייע לנאשם, אינה מתיישבת עם דברי הנאשם בפניי כי האח הוא שטן המנסה להזיק לו.

גרסת הנאשם כי היכה את אמו בטעות שעה שקמה, אינה מתיישבת עם גרסת האם, אשר לא ציינה כי קמה בשלב זה ממקום מושבה, אלא כי בנה היכה בה בטעות במהלך מקרי של תנועות ידיו.

בחנתי את טענת ההגנה כי החבלה בסמוך לעינה של המתלוננת יכולה להשתלב עם גרסת ההגנה ואת טענות ההגנה למחדל משטרתי באי חקירת מנהלת ההוסטל, ואולם איני מוצאת בטענות אלו ממש.

יוזכר כי המנהלת לא נכחה באירוע הנדון, ולפיכך הגם שיכולה הייתה להעיד באשר לנסיבות גילוי הדברים בפניה על ידי המתלוננת, הרי שיוזכר כי בפני המאשימה עמדה הודעת המתלוננת במשטרה, וכי אך משום גרסתה הכבושה והסותרת בפניי התעוררה השאלה בנוגע לנסיבות הזעקת המשטרה למקום ולדברים אותם אמרה המתלוננת למנהלת.

לפיכך, ככל שנדרש לחקור את המנהלת, הרי שזאת עקב סוגיות שהתעוררו במהלך הבאת הראיות, ואין המדובר בעדות אשר על פניו הייתה חובה לגבות טרם הגשת כתב האישום.

מן המקובץ עולה כי בין האם לנאשם התעורר ויכוח על רקע קשייו הכלכליים של הנאשם, ויכוח במהלכו פגע הנאשם בעינה של אמו וגרם לה לחבלה. האם מסרה במשטרה כי בנה הכה אותה, ואך בפניי טענה כי המכה נעשתה בשוגג ובלהט תנועותיו של בנה בעת הויכוח.

השוטרים שבאו במגע עם המתלוננת - שמרית לוי ואביחי עלאני, התרשמו כי האם היתה נסערת ומפוחדת, אף שפגשו בה יום למחרת הארוע, זאת עד כדי כך שהאם לא רצתה לעלות לדירה יחד עם השוטרים, ראיות המשמשות חיזוק להודעת האם.

נוכח דברים אלו, נמצא כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמת הנאשם, ולפיכך מורשע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ז, 28 יוני 2017, במעמד הצדדים